

Soms is 'pension' het eindstation ...

Een vriendelijk echtpaar zet op de dag van afspraak hun kanarie in een perfecte kooi voor mij neer op de balie van mijn pension. Terwijl ik het dier inboek en de kooi voorzie van een sticker met de gegevens van het dier, merk ik nog op dat het een prachtige vogel is en deel dat de eigenaren mee. Die zijn het er helemaal mee eens en zij vertellen me dat het diertje hun hartendiefje is. De vogel is hun belangrijkste huisgenoot en het dagelijkse leven draait geheel om deze vogel. De vogel die hun elke morgen wekt uit de slaap met een prachtig gezang. We nemen afscheid en de mooie kanarie komt bij de andere pension vogels te staan. Zijn soortgenoten begroeten de nieuwkomer met een klein zangtoontje.

Uit voorzorg tegen infecties, die een dier kan oplopen in een pensionperiode, of infecties die het eventueel meebrengt, krijgt elk dier gedurende enkele dagen een medicijn door het drinkwater. Het dier merkt daar niets van en zo houd ik het pension veilig voor alle dieren.

De volgende ochtend kijkt de mooie vogel om zich heen en alles schijnt goed te zijn. Ik voorzie het diertje van vers water en het beste voer en ga de dag volmaken met de verzorging van nog ruim driehonderd 'medegasten' in dit pension. De variatie aan dieren is bijzonder groot. Ik heb geen plaats voor honden of katten. Dit pension behartigt de belangen van alle andere diersoorten. Een moeilijke opgave, want je moet wel weten wat een Reuzen-kangaroo-springmuis eet en wat een Kousenbandslang op haar menu moet hebben staan. Je moet alle voeding en medicijnen in voorraad hebben. Levende sprinkhanen, krekels, goudvisjes en meelwormen. Speciaal caviavoer en paardenbrokken, ook voeding voor de leguanen en de hamsters, de Zebravink en de Prairiehondjes. In de diepvries liggen altijd verse garnalen, spiering en 'eendagsmuisjes'. Verder zijn bij mij de meeste soorten diervoeding aanwezig.

Elke ochtend start ik met hetzelfde ritueel: controle en observatie van alle pension gasten. Bij de bewuste kanarie aangekomen, zie ik dat hij niet meer op zijn stokje zit ... Het diertje zit op de bodem van de kooi in een hoekje weggedoken. De schrik slaat om mijn hart en ik denk nog: "Nee hè" Maar wel hoor, de mooie vogel is dood.

Hoe kan dat nou? Gisteren was alles nog goed, dacht ik, en nou dit. Hoe moet ik dat aan de eigenaren vertellen wanneer zij terugkomen van hun vakantie? Een afgang voor mij en voor dit pension! Ik bewaar het diertje in de diepvries tezamen met alle gegevens. In

mijn gedachten zie ik de mensen al vrolijk op mij afkomen lopen. "We komen onze kanarie weer ophalen."

Het duurt nog dertien dagen eer de mensen zullen verschijnen en ik loop nu al met lood in mijn schoenen. Op vier augustus moet ik opletten, want dan komen de trotse eigenaren van de kanarie. De lege kooi staat schoongemaakt in een hoekje van mijn pensionafdeling, voorzien van de naam en het nummer van de eigenaar, maar dan helaas wel zonder vogel. Zouden ze mijn uitleg accepteren?

Drie weken geleden werd 'Liesje' ter pension gebracht. Een hangoor konijntje. Een lief sullig diertje dat alles goed vond. Bij het inschrijven attendeerden de eigenaren mij erop dat ze geen groenvoer mocht hebben omdat haar darmen dat niet konden verdragen. Bij mij komt er dan een extra sticker op het hok met de tekst 'Geen groen'.

De eerste dagen gaat het redelijk goed maar 'Liesje' eet niet zoveel. Nu heb ik maar liefst zeven verschillende soorten konijnenvoer, dus daar moet toch wel een tussen zitten die ze lekker vindt. Elke dag schotel ik haar een andere soort voor. Daarmee krijg ik haar vast wel aan het eten.

Maar het dier weigert alle voedingsmiddelen. Ik drapeer drie schaaltes met voeding voor haar neus maar na twee uur zijn die nog onaangeroerd. Water uit het flesje wil ze ook niet, dus begin ik met een theelepeltje vocht toe te dienen. De volgende dag wil ze nog niet eten of drinken. Ze zit daar maar zielig in een hoekje van haar hok. Ik ben bang dat ze uitdroogt met dit warme weer en begin met onderhuidse injecties met een lichaamseigen vloeistof. In werkelijkheid is dat gewoon gesteriliseerd water waaraan een beetje zout is toegevoegd (dit is natriumchloride 0,9%, hetzelfde als mensen in het ziekenhuis via een infuus toegediend krijgen). Na twee dagen infuus en met het toedienen van vloeibare voeding door de mond, wordt het nog niet beter. Het dier neemt een groot gedeelte van mijn dagverzorgingstijd in beslag en wil maar niet eten of drinken. De volgende dag zie ik plakkerige ontlasting rond de anus, een duidelijke reactie van de altijd zeer gevoelige konijnendarmen. Ik verwijder deze ontlasting met een desinfecterend middel.

De dagen die volgen herhaal ik al mijn bezigheden met dit dier en constateer tot mijn grote schrik dat de vleesvlieg haar werk al heeft gedaan. Tientallen uitgekomen eieren van dit insect hebben al bezit genomen van het nog levende schepsel. De maden kruipen rond de anus en rukken op naar ander, voor hen eetbaar, weefsel. Ik probeer met

tincturen deze opmars te stoppen en bespray het gehele achterlijf van dit dier om te voorkomen dat de maden bezit gaan nemen van het hele lichaam. Ik geef het konijntje nog een injectie tegen alle parasieten die op en in het dier kunnen zitten.

Het is echter te laat. 'Liesje' is na vele dagen pension toch gestorven. Machteloos sta ik voor haar hok, ik noteer alle gegevens en leg haar in de diepvries. De eigenaren hebben volgens mij minimaal het recht om het dier nog een keer te zien, als ze dat willen.

En dan komt de dag dat de eigenaren het dier komen ophalen, ze weten nog van niets ... Hoe moet ik de eventuele kinderen in dat gezin uitleggen dat hun konijntje er niet meer is?

Het is altijd weer een zeer moeilijke opgave voor mij. Uiteraard huilen de kinderen bij het horen van mijn verhaal over hun konijntje. Vaak doen de ouders ook nog mee en daarna krijg ik ook tranen in mijn ogen. Ik heb in alle jaren van mijn pensionwerk al vele tranen meegehuild uit oprecht verdriet voor een gestorven huisdiervriendje.

En het gebeurt elk jaar weer. Toen ik nog maar vijftig dieren per jaar had in mijn pension, ging het meestal wel goed. Kom je boven de honderd dieren dan sterft er gegarandeerd één dier. Nu heb ik ruim vijfhonderd dieren per jaar ter pension en ik ontkom er niet aan dat er elk jaar vijf of zes dieren sterven tijdens hun verblijf hier.

Voor mij persoonlijk is dat elk jaar weer een groot probleem. Soms denk ik er wel eens aan om ermee te stoppen. Je hebt zoveel zorgen voor andermans dieren en er rust een enorme druk en verantwoording op je schouders. Je moet sterk zijn van geest om een goed pension voor dieren te runnen.

Meestal geven de leuke gebeurtenissen mij de kracht om ermee door te gaan. Een kaartje uit Frankrijk aan Flappie, met het handschrift van een klein kind "Ik kom je snel weer halen". Of "Lieve Knabbel, Ik mis je heel erg" of "Lieve Drommel. Het is erg warm hier, mijn vader heeft in een stuk glas getrapt en ik ben uitgleden in het zwembad. Tot volgende week en doe de groeten aan Roel" ... of "Eet je wel je bakje leeg en niet knoeien, doe en xxx".

Een jongetje dat drie weken met z'n vader en moeder op vakantie was in Suriname belde elke dag om te horen hoe het met z'n parkietje ging. Hij miste zijn diertje vreselijk en de vakantie voor hem daar was een kwelling zonder zijn dierbare vogeltje.

Ik heb zeer veel mooie herinneringen aan pensiondieren mogen beleven en een koffer vol met dankbetuigingen. Toch zijn er enkele trieste gevallen die mij altijd zullen bijblijven.

Soms is het geven van pension voor altijd.

Skukuza